

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

📖 Ž 103,11-14 + uvítání: naději na vítězství nad zlem máme jedinečně v Bohu, u něj chceme hledat ochranu a sílu pro naše další zápolení

🎵 497,1-5

Modleme se:      Náš nebeský Otče, ty nás znáš a víš i o všech našich skrytých vinách a přestoupeních všelijak maskovaných a zamlčovaných. Tomu navzdory nás zahrnuješ svou láskou a milostí. Voláš nás k sobě, dáváš nám svého Syna, abychom jej následovali a podle jeho příkladu bojovali s pokušením a se zlem.

Odpusť naše pochyby o tom, že to dokážeme. Odpusť naši malou víru ve tvou pomoc. Odpusť chabou naději na vítězství dobra a života.

Provázej nás v postní době svým Duchem, abychom plněji vrůstali do tajemství Kristovy oběti a do tvé nade vším vítězící lásky. Amen

📖 L 15,3-7

🎵 198

„S darem milosti tomu není jako s následky jednoho provinění. Soud nad jedním proviněním vede k odsouzení, kdežto milost po mnohých proviněních vede k ospravedlnění.“ (Ř 5,16) Kéž hledáme tvou milost, abychom jí ospravedlnění mohli stanout beze strachu před tebou, náš Bože.

📖 Gn 3,1-19

Zase známý příběh. Kde kdo jej vnímá tak, že popisuje, co se kdysi dávno stalo a nějak nasměrovalo běh světa. A my se v tom teď vezeme. Osobně to tak nevidím. Protože pak by každý z nás byl pouze nevinná oběť cizí viny, nesli bychom na sobě důsledky událostí, které jsme nebyli a nikdy nebudeme schopni ovlivnit. Jistě, i takové skutečnosti na světě jsou, neovlivníme například dobu a místo, kdy a kde jsme se narodili, a celý život si to s sebou neseme. Ovšem ten příběh člověka a jeho ženy dle mého mnohem více než popis pradávne

historie vyjadřuje, co je to hřích i dnes a jak se nás týká. I nás osobně, sestry a bratři. Jak se hříchu my sami dopouštíme a co jím působíme.

Nejdříve jsme tedy slyšeli o pokušení, kterému je vystavena žena. Pokušení, které překrucuje pravdu. Lživě označuje Pána Boha za toho, kdo člověku jen zakazuje. Prý, že nic nesmíme. Chudáčci lidé, taková krutá omezení! Nebylo by lepší se tomu vzepřít, nechat Boha Bohem včetně těch jeho zákazů a žít si po svém?

Žena vzdoruje. Je to jinak. Mnohé smíme, mnohé je nám dáno. Máme dostatek potravy, žádné strádání. Zákaz se týká jen velmi úzkého výběru, dokonce jen jednoho jediného stromu v celé zahradě. Bůh není tak zlý a nepřející, neříká neustále jen: „Nesmíš.“ Vlastně to říká jen velmi málo.

Ale přeci jen to říká. Proč asi? Proč nedopřeje člověku úplně všechno? Za tím přeci jen bude nějaký zlovlný Boží úmysl. Člověk je jistě omezen schválně, aby Bůh neztratil svou jedinečnost. Není vám to přáno, abyste sami byli jako bohové. Jde o žárlivě strážnou nadřazenost. Aby vás Bůh mohl ovládat, abyste nebyli zcela svobodní. Chce vám dál diktovat, co je dobré a co zlé. Ale proč byste si to neměli rozhodnout sami? Máte na to.

Pokušení hlodá, zavrtává se do srdce, leze na mozek a mění pohled na svět. Mění oči na chtivé a žádostivé. Zahání prostou důvěru v Boží dobrotu, plaší upřímnou poslušnost Božího slova. Navrch získává, co vidím jako dobré já, co chci já sám. Nezvládnuté pokušení je prvním krokem, předstupněm lidského hříchu. Člověk mnoha pokušením neodolá, podlehne. Dá se svést.

Jak to vypadá, když si každý rozhoduje o tom, co je dobré a co není, to vidíme každý den kolem sebe. Svoboda pojatá jako příležitost dělat si jen to, co chci já sám, svoboda zaměněná za svévoli je přímým důsledkem hříchu neposlušnosti a nepřijetí Božího vymezení hodnot. Propadáme pokušení určovat si dobré a zlé a vezíme v tom až po uši.

A tím rozjedeme něco, co má nesmírné následky na vztahy k našemu okolí, k druhým lidem, k Bohu a, jak se ukáže, i ke všemu stvoření. Lidé najednou mají důvod před sebou mnohé skrývat. Už nemůže být všechno odhalené, průzračné, čisté. Najednou cítíme potřebu skrýt víc než jen tělesnou nahotu, ale třeba své úmysly, své

skutečné názory, hodnocení toho druhého, své skutky.

Před lidmi to schovat ještě jde. Před Bohem ne. I když se o to snažíme, i když někam zalezeme a chceme uniknout Boží přítomnosti. „Člověče, kde jsi?“ O co se snažíš? Kampak ses to dostal pro své přestoupení vymezených hranic. Nezabloudil jsi náhodou? Někdo by možná Boha vnímal jako slídivého detektiva. Mně připomíná spíš pastýře z podoběnství o ztracené ovci, tak nám jej představil Ježíš a tak už jedná zde v samotných počátcích. Volá člověka. Hledá toho zbloudilého tvorečka, který si nechal namluvit, že by mohl být jako Bůh. Uprostřed jinak neradostných obrazů evangelium o hledajícím a za všech okolností pečujícím Bohu.

A Bůh člověka nachází. Jenže co následuje? Když jsme Božím oslovením vedeni k tomu, abychom nahlédli svou chybu, své přestoupení, svou neposlušnost, svůj hřích, člověk se vykrucuje. Svaluje svou vinu na druhého. „Já nic, to někdo jiný.“ To žena, to had. Zkrátka na vině jsou všichni kolem jen ne já. Kajícíníka aby tu jeden pohledal. I tak může vypadat snaha ospravedlnit se. Ospravedlnit se sám před Bohem a bez Boha, bez Boží milosti. Nic špatného jsem neudělal a Boží milost proto nepotřebuju, není pro mne nutná a tím pádem ani lákavá. Evangelium má svou přitažlivost jen na pozadí hříchu. Ale ten si člověk připouštět nechce. O tom se nemluví. Jako by nic takového nebylo nebo se to týkalo právě jen těch druhých.

To, co následuje, vypadá možná jako trest, který Bůh na člověka sesílá za to, co se stalo. Osobně v tom spíš vidím popis našeho světa, ve kterém žijeme. Je to svět nepřátelství, svět, ve kterém není život bez bolesti, ve kterém jsou partnerské vztahy náročné a nesnadné, kde obstarat si obživu je dřina a lopota, je to svět, kde život končí smrtí. Tak to je, v tom žijeme. I my dnes. A hřích to jen zhoršuje a problémy prohlubuje, činí je palčivějšími, bolestnějšími, zhoubnějšími.

Tak nám ten příběh ukazuje, že život bez Boha, v neposlušnosti Boha či, chcete-li, ve hříchu není tak bezproblémový a snadný, jak nám našeptává pokušení. Naopak, přináší to zásadní obtíže. Ale dobrou zprávou je, že Bůh to s námi nevzdal. Nevzdal se nás. Hledá nás. Volá nás. Náš hřích přemáhá svou milostí. A ačkoli my nedokážeme žít zcela bez hříchu, vždy, když jeho svodům odoláváme, měníme

svět k lepšímu a přispíváme k větší kráse lidského života, nadnášíme těžkosti, překonáváme napětí a umožňujeme větší otevřenost. Amen

♪ 247

liturgie VP postní

♪ 308

Náš Pane Ježíši Kriste, ty nám ukazuješ Boha jako zdroj milosti, jako toho, kdo nás volá a hledá, kdo pečuje o své stvoření. Přijmi naše modlitby a přímlyvy:

Vezmi pod svou ochranu lidi pracující v potu své tváře, kteří navzdory vši snaze nemají dostatek pro život, trpí bídou a nouzí. Buď s těmi, kdo kvůli práci cestují daleko do jiných zemí, jsou odloučeni od svých rodin, žijí ve strachu před vyhoštěním, protože nemají v pořádku své doklady. Dopřej jim své milosrdenství a spravedlnost. Slyš naše prosby za ně.

Zahrň svou milostí ty, které tíží jejich vina. Otevírej jim naději na odpuštění. Dej, ať dokáží svou vinu přiznat a projevit lítost. Dej, ať druzí vezmou jejich pokání vážně. Dej, ať jim zazní zvěst o Bohu, který snímá viny a odpouští dluhy. Slyš naše prosby za ně.

Obdaruj svou péčí a svým pokojem matky, které chtějí dobrý život pro své děti, ale nemohou jim dát, co potřebují, nemají pro ně útulný domov. Utišuj jejich bolest a trýzeň. Slyš naše prosby za ně.

Povzbuzuj naši odpovědnost za Boží stvoření, za vzduch i za vodu, za půdu i za klima, za nerostné zdroje i za krásná a jedinečná místa, za rostlinné i živočišné druhy. Slyš naše prosby za zemi – náš domov.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

📖 Ř 6,12n

📖 2Te 3,3.5

♪ 497,6-8